

Mektup

– Ali SEL · 24 Eylül 2011

Servet son derece sıkılgan, insanlarla zorunlu ihtiyaçları dışında iletişim kuramayan bir kişidir. Profesyonel yardım almadığı, böyle bir yardımdan haberi bile olmadığı için yıllar geçtikçe durumu giderek kötüleşmektedir. Artık gerçek dünya ile kendi kurduğu düşler biri birine karışmakta, hayal dünyası ile gerçek yaşam arasında sıkışmış bir çocuk gibi olmuştur.

Küçük yaşta iken ölen babasını ve onu teyzesine bırakıp bir daha geri dönmeyen annesini hiç hatırlamamakta, üç yıl önce iş bulmak umudu ile İstanbul'a gelirken Milas'ta bıraktığı tek varlığı teyzesini her hafta bir kez telefonla aramaktadır. Aslında teyzesi olan Mürüvvet hanımı anne olarak kabul etmiş, annesinin adını bir daha ağzına almamıştır. Hiçbir zaman terk edilmişliğin acısını unutamamış, bu yüzden insanlarla ilişkilerinde hep başarısız olmuştur.

Bu durum yaşamını bütünü ile olumsuz olarak etkilediği gibi, çalıştığı işlerde de başarısız olup kısa sürede ayrılmış ve hiçbir işte dikiş tutturamamıştır. Ölen kocasından hatırı sayılır bir miras kalan teyzesinin gönderdiği para ile geçinen Servet, zamanla çalışma isteğini de kaybetmiş, günün büyük bölümünü uyumakla, geceleri ise vaktini geç saatlere kadar sokaklarda geçirmektedir.

Yine böyle bir gecede, uykusuz saatler ve kurduğu hayaller peşinde sokaklardadır. Sabahın ilk ışıkları boş sokakları ağartmaya henüz başlamamıştır. Servet yine amaçsızca dolaşmaktadır. Hayalleri ile kurduğu dünyası onu uzak ülkelere taşımış, zengin bir insan olarak kendisine eşlik eden dostları ile dünyayı gezmektedir.

* * *

Ayağı bir şeye takıldığında boş bulunup bir anda kendini yerde bulur. Bir süre şaşkın, düştüğü yerde kalakalır. Sonra onu neyin düşürdüğünü anlamak için döndüğünde, yanı başında duran torbayı fark eder. Yavaşça yerden kalkar ve torbayı alır. Açtığında yüzünde beliren şaşkınlık ifadesi ile uzun süre hareketsiz kalır. Torba ağzına kadar mektup doludur. Çeşit çeşit zarflar, farklı renkte ve desende pullar ilgisini çekmiştir.

Hayatında hiç mektup almamış ve hiç mektup yazmamış olan Servet, mektuplara dokundukça içinde garip duygular oluşmaya başlar. Ne yapacağını şaşırmıştır. İçinden, içi mektup dolu torbayı hemen oracıkta bırakıp, hızla uzaklaşmak geçer. Ama insanoğlunun en güçlü duygularından olan 'merak' bir türlü bırakmaz yakasını.

-Acaba neler yazılı bu mektuplarda? diye düşünür. Etrafına bakınır. Hiç kimseler yoktur sabahın ilk saatlerinde ortalıkta. Torbanın ağzını kapatıp koltuğunun altına sıkıştırarak hızla yalnız yaşadığı evinin yolunu tutar. Zaten çok uzaklaşmamıştır.

Eve vardığında yine etrafını kolaçan ederek hiç kimsenin onu görmediğine emin olunca, anahtarı ile kapıyı sessizce açar ve yine içeri sessizce süzülür. Odasına girdiğinde önce perdeleri kapatıp sonra ışığı açar. Çıkmadan önce masada öylece bıraktığı bulaşıkları ve ekmek parçalarını toplar, torbanın

ağzını açarak mektupları masanın üzerine boşaltır. İşte, alıcısına ulaşamayan yüzlerce mektup artık onun kendilerini okumasını beklemektedir.

Ama ilk kez yaşadığı bu sıra dışı maceradan ve uykusuz bir gecenin sonunda kapıldığı heyecan fırtınasından hem bedeni hem de aklı yorgun düşmüştür. İçlerinden birkaç tanesini alarak kendisini hem koltuk hem de yatak olarak kullandığı çek-yat'ın üzerine bırakır. Basit bir yaşam tarzı olan Servet, aslında sosyal kurallara uygun davranma konusunda hiç yanlış davranmayan bir gençtir. Uzandığı yerde bunları okumak yerine sahiplerine ulaştırması gerektiğini düşünürken, artık iyice ağırlaşan göz kapaklarına engel olamaz ve üzerini bile değiştirme fırsatını bulamadan uykuya yenik düşer.

* * *

İlk sarsıntı başladığında Servet hala uyumakta, rüyasında çalışmakta olduğu 'Büyük Postane' de, bankonun üzerinde bulunan binlerce mektubu sıraya dizmektedir. Birinci dalga geçip, daha güçlü olarak sallamaya başlayan ikinci sallantı başladığında, Servet bir anda gözlerini açar ve neye uğradığını anlayamaz. Depremın etkisi ile masa yerinden oynamış, üzerindeki mektuplardan birkaçı kayarak Çekyat'ta yatmakta olan Servet'in yüzüne dökülmektedir. Bir an Postane'deki rafların üzerine yıkıldığını sanır, ama hızla farkına varır ki, uyanmıştır ve deprem olmaktadır.

Ellerini yüzüne kapatır ve sallantı geçinceye kadar öylece kırıtsız kalır. Depremın yarattığı o korkunç uğultuya karışan, yakın ve uzakta düşen eşyaların sesleri yüzünden yerinden kırıdayamaz hale gelmiş, korkuya teslim olmuştur. Dakikalar sonra her şeyin bittiği, sarsıntının durduğunu fark eder. Yavaşça doğrulur, etrafına bakınır. Neyse ki, ev yerli yerindedir ve savrulup düşen birkaç parça eşyanın dışında hasar olmamıştır. Yerinden kalkar, perdeleri açıp dışarıya bir göz atar. Sokak telaş içinde sağa-sola koşuşturan insanlarla doludur.

Nedense korkusu geçmiştir. Yerlere dökülen eşyaları ve mektupları toplamaya başlar. Tekrar masanın üzerinde topladığı mektupların görüntüsünü seyreder bir süre. Biri birinden değişik zarf ve çeşitli pullar, ilginç el yazıları karşısında adeta kendinden geçen Servet depremi bile unutmuştur. Geri iade etmeyi düşündüğü mektuplar onun için adeta bir servet'tir ! Ayrıca nereye götürecektir? Geri vermeye kalktığında belki de sorular soracaklar, onu suçlayıp başını derde sokacaklardır.

Oysa bu mektupları açıp, teker teker okumak, böylelikle insanları tanımak onun için yepyeni bir maceranın başlangıcıdır. Belki daha sonra kapatıp sahiplerine ulaştırmak eğlenceli bile olabilir. Hem de içindeki gizli sosyal eksikliği tamamlayabilir, bu sayede yeni yeni tanışıklıklar, yeni ilişkiler bile kurabilecektir. Yattığı çek-yat'ın üstünü düzelterip mektupları oraya alır. Sonra çıkış noktalarına göre gruplara ayırmaya başlar. Aynı kentten, başka kentlerden, hatta çeşitli ülkelerden gönderilmiş mektuplardır bunlar. Tek ortak noktaları aynı bölge, hatta aynı semte gelmiş olmalarıdır.

Bir süre sonra kafası karışmaya başlar. Ayırdığı grupların sayısı artmış, ama daha bir sürü mektup durmaktadır önünde. O kadar çok cadde ve sokak adı vardır ki, ne yapacağını şaşırmıştır. Uzun

süre düşünür, Sahaf'lardan bir şehir planı almaya karar verir. Kapıyı açıp dışarı çıktığında bir an ne olduğunu anlayamaz. Sokak her zamankinden çok daha kalabalıktır. İnsanlar öbek öbek toplanmışlar, kaldırımlarda ve boş arsalarda hararetle bir biçimde konuşmaktadır. Bir anda deprem aklına gelir. Hemen geri döner ve telefona sarılır. İlk zil sesinden sonra telaşla ahizeyi yerine koyar. İstanbul'daki deprem taa.. Milas'taki Mürüvvet annesine ne yapsın ki..

* * *

Sahaf'lardan aldığı şehir planı ve bir haftalık çalışma ile bütün mektupları sıraya koymuş, bu süreç Servet'e yeni bir yaşam biçimi, yeni bir zihinsel gelişim getirmiştir. Tüm yalnızlığına rağmen eskiden fazla düşünmeyen Servet, artık oldukça kafa yormaktadır. Bu mektupların sahipleri acaba nasıl insanlardır? Gönderenler kimlerdir? Aralarındaki ilişkiler nasıldır? Merak ağır basar. Yine de kararsızdır. Yapacağını doğru olup olmadığını düşünür. Sonra boş verir. Nasıl olsa kimse görmemiştir bu mektupları onun bulduğunu.

Önce birini açar heyecanlar içinde. Sonra diğerlerini. Her biri değişik kişilerin, farklı dünyaların kapısını aralar ona. Hayalleri peş peşe sıralanmakta, artık düşler dünyasında yaşamaktadır. Farkında değildir geçen zamanın. Tüm yaşamı değişmiştir. Kendisini, bazen mektubu yazan, bazen de alacak olan kişi yerine koymakta, kafasında yanıtlar aramaktadır. Her birine yazmayı düşündüğü yanıt mektuplarla koleksiyonu daha da fazlalaşacaktır. Sahibini bulmayacak mektuplardır bunlar. Onun hayal dünyasının en gerçek aksesuarları olacaktır yalnızca.

Bir sürü zarf ve mektup kağıdı alır kırtasiyeden. Her birine yanıtlar yazar, yazdığı mektupları zarflar ve adreslerini yazarak kapatır. Zaman her şeyi değiştirmekte olduğu gibi Servet'i de değiştirmiştir. Artık masum oyuncakları olan mektuplar, yaşamının bir parçası olmuştur. Ya da o, mektupların bir parçası! Oynadığı oyunun kontrolünü kaybetmeye başlamıştır. Günler geçtikçe oyuncakları onu tatmin etmemeye başlar. Yeni bir şeyler yapmalı, yeni heyecanlar için yeni adımlar atmalıdır.

Bir gün kendisini Postane'de bulur. Yazdığı mektuplardan birini postaya vermiştir. Fakat paniğe kapılır ve geriye almak ister kutuya attığı mektubu. Ama artık çok geçtir. Bu isteğine ulaşması artık imkansızdır, mektup çoktan adresine doğru yola çıkmış bulunmaktadır. Çaresiz, geri dönmekten başka yapacak bir şey yoktur. Eve döndüğünde damarlarında kan yerine korku dolaşmaktadır. Oynadığı oyun ortaya çıkacak, başına olmadık işler açılacaktır. Kaçmayı düşünür ama bu evden başka gidebileceği ne bir yer, ne de bir tanıdığı vardır. Nereye kaçacaktır? Korkunun teslim aldığı Servet kendisini çok kötü hissetmekte, başı dönmekte, midesi bulanmaktadır. Tek kalesi olan yatağına atar kendisini. Heyecan ve korkunun hüküm sürdüğü hayaller içinde uyuya kalır.

* * *

Aradan beş gün geçmiş, Servet neredeyse gönderdiği mektubu unutmak üzeredir. Kapı çalındığında donar kalır. Yıllardan beri ilk kez çalmaktadır kapısı. Ona saatler gibi gelen birkaç saniyeden

sonra bir kez daha çalar kapının zili. Kabusla dolu bir rüyadan uyanır gibi sıçrar yerinden. Çaresiz, gider kapıyı açar. Yine şaşkınlık içerisinde karşısında duran genç adama baka kalmıştır. Gülümseyerek adını söyleyen Postacı, elinde tuttuğu ona yazılmış ilk mektupla karşısında durmaktadır. Adeta dili tutulmuş gibi hiç bir şey konuşamaz. Mektubu alır, kapıyı sessizce kapatır. Büyülenmiş gibi zarfın üzerinde yazan adına bakabilir.

Bulduğu mektupları gönderenlerin kimliğine bürünerek yazdığı yanıtlarda, adresinin değiştiğini ve yeni adres olarak kendisinin adresini yazmıştır. Ama zarfın gönderen tarafına boş bulunup kendi adını yazmıştır. Bu hatasını anladığında artık iş işten geçmiş, kimliği açığa çıkmıştır. Ürkekçe ve heyecanla zarfı açar ve güzel bir el yazısı ile yazılmış mektubu okumaya başlar.

Sayın Servet Ardıç

Gönderdiğiniz mektubu aldığım da çok şaşırdım. Mektupta daha birkaç gün önce ayrıldığım erkek arkadaşımın ağzından, ondan duymaya hiç alışık olmadığım çok güzel sözler vardı. İnanın bana, o böyle güzel sözleri ve iltifatları asla bilemezdi. Birlikte olduğumuz üç yıl içinde bir kez olsun bana 'sevgilim' diye hitap etmemişti. Tabii ki, çok şaşırdım ama zarfta sizin adınızı görünce anladım bu işte bir yanlışlık olduğunu. Önce çok kızdım. Tanımadığı bir genç kadına sahte mektup yazan nasıl bir insan olabilir diye. Ama sonra, o güzel ve duygu dolu sözleriniz beni çok etkiledi. Sizi tanımak isteği ile size yazmaya karar verdim. Eğer siz de uygun görürseniz bir yerde buluşur, sohbet eder ve biri birimizi yakından tanıma fırsatı buluruz. Bu ayın yirmi ikisi, cumartesi günü sahildeki 'Martı Cafe' de saat on dörtte. Hem o gün, benim doğum günüm. Kim bilir, belki yeni bir başlangıcın ilk günü olabilir ! Görüşmek üzere. Hoşça kalın.

Seher Birgül

Servet, mektubu okumayı bitirdiğinde nefesinin kesildiğini, kalbinin heyecandan hızlanıp küt küt attığını hissetti. Kanepeye çöktü, bir süre hareketsiz oturdu. Sonra birkaç kez yine okudu. Artık yüzü gülüyor, Seher'i hayalinde canlandırmaya çalışıyordu. Daha bir hafta zamanı vardı ama hemen buluşma hazırlıklarına başlamak istiyordu. Sonraki günlerde kendisine yeni pantolon ve ayakkabı aldı. Berbere giderek tıraş oldu ve Seher'e doğum günü için hediye aldı.

Cumartesi gelip çatmıştı sonunda. Bütün gece uyuyamamış, onunla konuşacaklarını tasarlamıştı yatağında. Öğleye doğru özenle giyinerek evden çıktı. Sahile inen ana caddedeki çiçekçiden bir demet gül alarak 'Martı Cafe' ye girdi. Etrafına bakınarak Seher'i araştırdı gözünün ucuyla. Bir masaya oturdu, gelen garsona çay siparişi verdi. Ayrıca bir arkadaşını beklediğini, adının Servet olduğunu söyledi. Her beş dakikada bir saatine bakıyor, zaman geçmek bilmiyordu. Beşinci çayını yudumladığı sırada omzuna bir el dokundu.

-Servet bey, değil mi?

-E..e..evet, dedi heyecanla.

Genç kadın, onun yerinden kalkmasını beklemeden geçip karşısına oturdu. Servet kendisine gülümseyerek bakan Seher'e bütün söyleyeceklerini unutmuş dut yemiş bülbüle dönmüştü. Bu kararsızlık anını şaşkınlığa çeviren ikinci olay o anda oldu. İki omzuna da birer elin sıkı bir biçimde

bastırmasıyla ve kulaklarında çınlayan sözlerle dondu.

-Servet Ardıç... Sahtecilik ve Taciz suçundan tutuklandınız. Bizimle Merkez'e kadar geleceksiniz.

Söylediğiniz her şey...